

LATİFE TEKİN KİTABI

SÖYLEŞİ
PELİN ÖZER

LATİFE TEKİN
KİTABI

Can Çağdaş

Latife Tekin Kitabı, Pelin Özer

© 2020, Can Sanat Yayınları A.Ş.

Tüm hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

1. basım: Everest Yayınları, 2005

Can Yayınları'nda 1. basım: Ağustos 2020, İstanbul

Bu kitabın 1. baskısı 2000 adet yapılmıştır.

Dizi editörü: Cem Alpan

Düzeltili: Mert Tokur

Mizanpaj: Bahar Kuru Yerek

Dizi tasarımı: Utku Lomlu / Lom Creative (www.lom.com.tr)

Kapak uygulama: Alper Zeki / Lom Creative (www.lom.com.tr)

Baskı ve cilt: Yıldız Matbaa Mücellit

Maltepe Mah. Gümüşsuyu Cad. Dalgıç İş Merkezi No: 3 Kat: 2

Topkapı-Zeytinburnu

Sertifika No: 46025

ISBN 978-975-07-4568-3

CAN SANAT YAYINLARI

YAPIM VE DAĞITIM TİCARET VE SANAYİ A.Ş.

Hayriye Caddesi No: 2, 34430 Galatasaray, İstanbul

Telefon: (0212) 252 56 75 / 252 59 88 / 252 59 89 Faks: (0212) 252 72 33

canyayinlari.com/9789750745683

yayinevi@canyayinlari.com

Sertifika No: 43514

LATİFE TEKİN KİTABI

SÖYLEŞİ
Pelin Özer

♥can

PELİN ÖZER, 1972'de doğdu. Galatasaray Lisesi ve İstanbul Üniversitesi İletişim Fakültesi'nden mezun oldu. 2003'e dek basın ve yayın alanında kültür-sanat muhabiri, editör ve redaktör olarak çalıştı, o tarihten bu yana bağımsız çalışıyor. Yayımlanmış kitapları: *Latife Tekin Kitabı* (söyleşi, 2005), *Cam Kulübeler* (haiku, 2007), *17 Haziran* (roman, 2011), *Uzay Çiçeği-Weltallblume* (Almanca-Türkçe seçme şiirler, 2014, çevirenler: Barbara Yurtdaş, Hüseyin Yurtdaş), *Atlasın Bir Ucunda* (şiir, 2015), *Beyaz Ev* (2019). Şiir, yazı ve söyleşileri çeşitli dergilerde yayımlanıyor. 2010'da Boğaziçi Kitap Fuarı Haiku Yarışması'nda bir haikusuyla Jüri Özel Ödülü'ne değer görüldü, 2012'de *17 Haziran* romanıyla Doğan Kitap tarafından verilen Duygu Asena Roman Ödülü'nü kazandı. "Öğretilmeyen Şeyler" başlığı altında "Kendinin Editörü Olmak", "Editörlük-İlk Adım" ve "Haiku" üzerine dersler veriyor. Yazı alanında danışman ve eğitmen olarak çalışıyor.

Ormanda Söz Var

Önceden planlamadan, ansızın Latife Tekin'le bir söyleşi kitabı yapmak istediğimi söyledim yayıncısına. 2002 yılının Mart ayıydı. *Ormanda Ölüm Yokmuş*'u birkaç gün içinde üst üste üç kere okumuştum. Her seferinde aynı yoğunlukta etkilenerek, baş dönmesiyle... Bazı kitaplar ruhumuzu örtüyor, karşı koyamazsınız bu sessiz güce. O kitabı profesyonel olmaya çalışan bir donuklukla, kuşkuyla okumayı da denedim ama ürpertim hiç dinmedi. Kendime yakalandığım an yakaladı beni Latife Tekin. Sanki kitabıyla yardımına koştu.

Yakın geçmişimi bir masalmış gibi hatırlamaya çalışıyorum. Pek kolay değil. İnsana aşk ânını hatırlatan o yalancı kalp çarpıntılarını sevinçle karşılamış olmam tuhaf geliyor şimdi. O günlerde neye uğradığımı tam olarak anlayamamıştım, kendimce düzene sokuyordum duygularımı. En doğrusu çalışmaktı; hiç durmadan okuyup yazdım. Zamanla yorgun düştüm; kesintisiz, huzur dolu bir uykuya vardım. Orda güvendesin, dedim kendime. Kapağında İvan Şişkin'in ağaçlarına baktığım, bana doğru uzanan o kitabı düşündüm, yakın bir gelecekte ormana tek başıma girip kaybolacaktım gibi hissediyordum kendimi.

İlk cümlesinde kahramanlardan biri hayat hakkında bildiği her şeyi uykusunda öğrendiğini söylüyordu. Uzun, içinden çıkılmaz rüyalar gördüğüm günlerde bu cümleye tutundum. Uyandığımda mesaiye başladım yeniden; zihnimdeki her görüntüyü, bilinç ile rüya arasındaki boşluktan çekerek yüzeye sabitlemeye çalıştım. Öylesine yazdım her şeyi, bir kitap düşlemeksizin...

Ormanda Ölümler Yokmuş'u daha sonra da okudum, hep, sanki ilk kez okuyorum. Kapağını her açtığımda tuhaf bir duygu: Toprağın altından yüzümü çıkarmışım gibi. Sanki sökülüp çıktım ortaya.

O kitaptan çıkıp bedenime sızan ürpertinin sırrını bulmam gerekiyordu. Bildiklerimi, bilmediklerimi, elimde ne varsa seferber edecektim bu sırta erişmek için. Çabamı en iyi anlayacak kişi o kitabın yazarı olacaktı. Yaşamak için yazmam gerekiyorsa kalemi bana ancak o verebilirdi. Yayınevi aracılığıyla Latife Tekin'e on maddelik kısa bir yazı gönderdim. Amacım böyle bir kitabın kaçınılmazlığına onu kısa yoldan ikna etmektir. Kendimden söz etmedim, ona hiçbir şey anlatmadım. Teklifime olumlu yanıt vermesi benim için yeni bir süreci başlattı.

* * *

O güne dek hiç yüz yüze gelmemiştik ama tanışıyor gibiydik. Sözcüklerine gizlediği anlamlar gibi yüzündeki anlam da her an değişiyor olmalı, diye düşündüm ilk olarak. Çalışma yöntemimi bu değişimlere göre seçmeli, gölgeleşebilecek yürekliği göstermeliydim. Belki de olanaksız ama denemeliydim. Daha önce başurmadığım, kendiliğinden ona uyacak yeni bir yöntem bulmalıyım. Önce yüzünü görmeden, yalnız çalışacak, sonra kitaplarımı, defterlerimi, kayıt cihazımı alıp yanına gidecektim. Başka sanatçılarla yapılmış bazı söyleşi kitaplarını eleştirel bir gözle okudum, hiçbirine benzememeli bizim kitabımız, diyor, özellikle soruların gizlendiği bir bütün düşünüyordum. Kendiliğinden oluşmuş gibi sade bir kitap... Onun hakkında çok şey öğrenecek, sorularımı ve görüşlerimi netlikle yöneltilip, bildiklerimle üzerinde baskı oluşturmadan, sözünü kesmeden sessizce dinleyecektim. Bir yandan da bu sessizliğin ödülünü alacağımı biliyordum ama. Zamanı geldiğinde o da beni dinleyecekti.

Onunla yapılmış söyleşileri, hakkında yazılanları, kitaplarını okudum. Daha önce okuduklarımı ayırmadan, kronolojik bir sıra izledim. Amacım hayatının izini yapıtından yola çıkarak sürmektir. Bu izleri somutlaştırmasını umduğum notlar al-

dım, söyleşilerle kitapları karşılaştırmaya çalıştım. Sorulardan çok kendimce saptamalardı defterlere yazdığım. Kitabı bölümlere ayırırken yazdıklarımın daha en başta bana yolu işaret etmiş olduğunu fark ettim.

* * *

Bavulum çok ağırdı, tek başıma sürükledim. Evine çıkan yokuşu tırmanıp onu bulduğumda rüzgârdan uçacak gibi duruyor bu ev, demiştim, konumunu güneş belirlemiş sanki. Gerçek ile düşün buluşmasını görmek iyi ama ona ikna olmak zaman alıyor. Ancak düşününüzü var olana eklediğinizde o masanın içinde gezinebiliyorsunuz. Gökyüzünü kendimce, bir kitap gibi okumayı öğrendim orada; toprağı, suyu tanıdım. Doğayı içine alan bir ev düşü kurmanın mümkün olduğunu gördüm. Salonun ortasındaki meşe ağacının gövdesinde elimin izi... Sabahları sesim vadiye akıyor onunkıyla birlikte, güneşin batışıyla sessizleşiyorum.

Alacakaranlıkta uyanıp sobanın başında çalıştığımı ilk gördüğümde şaşırmıştım. Aşağıda, değirmenlere bakan koltukta, küçük odada, yerde... Zamanla alıştım onun köşelerine. Ama asıl çalışma masası yatağı. Bu kitaptaki her sözcüğün üzerinden kuşkuyla tek tek geçerken, yeni sorular, yanıtlar ekleyip çıkarırken, o hep yatağında oturdu, ben uzaktaki masada. Sustuğumuzda o tepeye doğru baktı, ben vadiye... Sonradan emin oldum: Latife Tekin'in krallığı o yatak. Başından beri taşınan mülksüzlük mülkü. Ağrısıyla uzlaşan yazarın yatağında yazması tanıdık bir şey benim için. Bedenin, yeryüzü şekillerinin vermediği bir rahatlığa ihtiyacı var. Ağrıdan bir yatak yapısı yalnız ufku gördüğün suya uzanırsan; ağırlığınla altındaki suyu da üstündeki gökyüzünü de rahatsız etmeden unutabilirsin.

Güneşin doğuşuna, batışına hâkim bir tepede; gökkuşağını, adını bilmediğim pek çok ağacı, taşocağını, arabaları, inekleri, peygamberböceklerini, keçileri, eşekleri, çeşit çeşit kuşu duyarak, görerek yazıyor. Vadideki direğe vuran ışığı gösteriyor bana, onu mutlaka yazacağını düşünüyorum. Sabaha karşı yıldızyağmurunu izlerken heyecanla bir arkadaşını arıyor. O zaman da bu yıldızyağmurlarının anlatılmamış bir anısı olduğu-

nu seziyorum. Anlatılmamış anı benim için de anı olacak zamanla.

“Bir söze ulaşacak bilgiye ancak unutarak varabilirsin,” diye mırıldandığını duydum. Bense hep unutmanın olanaksızlığını tekrarladım ona. Aramızdaki yaş ve deneyim farkını düşünmek istemedim... Anlattıkları içime doluyor ama ben hızla kendi sözüme çeviriyorum onunkileri. Dinlerken bir yandan kendi kendime yazıp durduğumun farkında. Ara vermemiz gerektiğinde, hiç vakit kaybetmeden göletin önündeki çimenliğe, terasa gidiyorum defterimle. Suçluluk duyduğumu gizleyemem. Neler düşünmekte olduğumu seziyor gibi. Söylemediklerimle de yormuş olabilirim onu. İleride susacaklarım hızla çoğalıyor. Neyse ki başka başka öykülerimiz var; ses şiddeti, suskunluk derinliği, dalgınlık mesafesi, doğum, ölüm, aşk yoğunlukları...

* * *

Bu kitabı benim için yaptı, biliyorum. Sözcükleri gövdesinden söküp çıkardı. Yaşamını kurduğu dille yapıtına işleyen yazardan gündelik dilde, diptekileri anlatmasını istemek zalimlik belki. İçten içe bütün bunları yalnızca benimle konuştuğu, hayatında bana yer açtığı için seviniyor, yorgunluğu kadar yoğun olan enerjisinin izini sözler aracılığıyla yansıtma çabasının başlı başına bir çılgınlık olduğunu düşünüyor, bu bencil düşüncenin yarattığı sıkıntıyı kendimden bile gizlemeye çalışıyordum. İlk bulduğumuz günlerde *Unutma Bahçesi*'ni kuruyordu zihninde. Vaktini aldığım, onu yorduğum için üzülüyordum bir yandan. Ama onu hiçbir şey için zorlayacak gücüm olmadığını da biliyordum neyse ki. İnanmadığı hiçbir şeyi yap-tıramazsınız ona.

* * *

Uzaktaki yazara ulaşmam çok zor olmadı belki ama kendi sözümü yoğunlaştırıp, düşlediğim kitaba erişmek için çok çalışmam gerekiyordu. Belki de olanaksız. Zamanla sayfalar doldu: Rüya Söyleşisi, Ev Söyleşisi, Yalan Söyleşi, Mektup Söyle-

şisi... Başlarken onu yalnızca kendisiyle karşılaşacağı bir kitaba razı edemeyeceğimi seziyordum, yanılmamışım. Sayfaların arasında bana ait sözlerin olmasını istedi. Israr ettiği için yazıyordum durmadan. Kendimce her an değişen yapılar kurup sonunda kurmaca bir yanılısama yaratmayı, iki uyumsuz görünen sesi çarpıştırmayı amaçlıyordum. Bir ses denemesi, olamayacak bir kitap düşü. Zorlamayı seven iki kişilik için seslerin iç içe geçtiği, sonlanmaz gibi duran bir ses ve söz uzayı. Bir santimetrekaredeki canlı sayısı kadar duraklama, gökyüzündeki görünmezler kadar suskunluk, su içindeki kuyrukluların rengi kadar coşku... Bu kitaba ulaşamadık ama şimdi ileride kurduğum düşü gerçekleştirebilecek kadar antrenmanlı hissediyorum kendimi. Bir sırrı sezme bile ancak çalışarak mümkün oluyor belki.

* * *

Kasetleri, söyleşilerin hemen ardından çözmüştüm ama aylarca dokunmadım onlara. Zihnim kendiliğinden o konuşmaların ritmini de kaydetmişti; sonradan kitabı bölümlere ayırırken; sesteki bulutlanmaları, iniş çıkışları, dalgınlıkları da dikkate almış olduğumu gördüm. Kitabın birkaç düzlemde okunabilmesi en büyük arzularımdan; yarım bir hayat hikâyesi, yaratıcının ağrısıyla yüzleşip olabildiğince sınırsızlaşması, gölgenin gizlenmiş sessizliği, kendiliğinden iç içe geçmiş öykülerin kesişim noktaları, birbirinden uzaklıkları, tekrarlanmış olsa bile parlamaktan alıkoyulmayan bazı sözlerin ancak sezilebilen gücü...

Kâğıt üzerinde parlayacak sözlerden, ifadelerden kaçınarak konuşmuştu benimle. Aklıma gelen her şeyi sordum ona, kitaba sığmayan pek çok şey konuştuk. Geçmiş gelecekte ayırmanın, şimdinin geçiciliğinin, anıların kurgulanmış duygusu veren rüyalardan nasıl ayrıştığının izleri de girsin istedim kitaba. Hatırlanan bir yaşantının aslında birden çok yaşantı olduğu... Bir de, belki en önemlisi; hiç yalan olmasın içinde.

* * *

Bu kitap için yazdıklarımı okuduğu o kış sabahı geliyor şimdi gözlerimin önüne. Yüzüne yansımıştı duygusu, konuşmaya gerek kalmamıştı. Artık birbirimizi olabildiğince iyi tanıyorduk. Daha ilk söyleşi gününde, sakladığımı sandığım şeyi bildiğini söylemişti bana. Neden oraya gelmem gerektiğini biliyormuş aslında. Tuhaf, ben bir şey saklamıyordum. Amacım bir söyleşi kitabı yapmaktı, başka bir niyetim yoktu yazıyla ilgili. Öyle sanıyormuşum. Sakladığım şeyin ne olduğunu sonra söyledi bana, nasıl bu kadar emin oldu hâlâ anlamıyorum. Onun romanlarını nasıl yazdığını dinledikten sonra kendi romanımı yazacağımı düşünmüş. Bir roman yazmayı hiç düşünmemiştim oysa. Belki olsa olsa, neden yazmak zorunda kaldığımı anlatan bir itirafname ya da minik şiirler... Şimdi ürperecek bakıyorum tamamladığım romana.

* * *

“Yazma isteği ölme isteğini kapsamaktadır,” demiş biri. Onu düşünüyorum sık sık. Ölmeye yaklaşmışken yazıya tutunanlarla aramda derin sessizlikten kurulu, gizli bir alan var. Körlük provası sanki yazmak. Utanç verici bir yanı da var ne yazık ki.

O günlerin duygusunu taşıyan bazı başlıklar dışında yazdıklarım bu kitapta yer almıyor. Şimdi aradaki başlıklar kitabın talep ettiği genişliği hissettirsin yalnızca. Onun konuşmalarını dinleyen bir gölge olarak kalmalıydım dedim, söz talep etmeyen bir gölgeymiş gibi sessiz durdum.

* * *

Tepedeki çimenlikte, ağaçların altında birbirimizi görmüyormuşuz gibi saydamlaşarak konuştuk, iki ayrı sesle: O deneyimiyle durulmuştu ölü zeytin ağacının gölgesinde otururken, ben doğanın uğultusuyla sallanan bir salıncakta gidip gelerek, kâğıt üzerinde hiç durmadan ses provası yaparak susmuştum.

Dün gece onu gördüm rüyamda. Başkasının rüyasına giremezsin, diyordu. Uzak bir tepede beni uğurlarken bavuluma gizlice bir kitap koydu. Yazmakta olduğu kitaptı bu. Ona kendi elleriyle güzel bir kapak yapmıştı. Kapakta bir nehir akıyordu. Suyun yansımaları arasında kuru yapraklar birbirine yaslanmış yüzüyordu. Kitabın adını hatırlamıyorum ama elime alır almaz okumaya başlamış, nehrin akıntısında boş bir sandalda ilerler gibi kendimden geçmiş, sessizlik yaratmadaki ustalığına bir kez daha hayran kalmıştım.

Bundan sonra istesem de buna benzer bir kitap yapamazmışım gibi geliyor. İnsan eline kalem veren yazara hayatında bir kez rastlar ancak.

Pelin Özer
Ocak 2005, Şirinevler/İstanbul

Bana İlk Soluęu Anlatsa
Yokluktan Sonrasını

Annem beni 31 Aralık 1957 gecesi tek başına doğurmuş, sancısı sıklaşmış ama o yine de ineklerin gürültüsünü duyup ahıra inmiş onları yoklamak için. Az daha doğuyormuşum orda. Güçlükle yukarı çıkmış. Göbeğimi tek başına kesmiş. Tuzlayıp sarmaladıktan sonra büyük ablamı uyandırmış. Yıllar sonra, "Ben doğuyorum, sen hâlâ ineklere bakmaya gidiyorsun," diye şakalaşırdım onunla.

Annemin adı Hatice'ydi. Urfalıydı, orda doğup büyümüş, babamla evlendiği için gelmiş Karacefenk'e, Üzümlü Köy demek bu, kara hevenkten dönüşmüş. Yabancıydı annem köyde. Urfa ulaşılmaz bir masal kenti değil artık. Ama o zamanlar Kayseri'den çıkıp Urfa'ya varmak dünya ötesi bir yere gitmek gibi bir macera. Babam İstanbul'dan köye üç-dört günde gelebiliyormuş ancak. Annem hep çocukluğunun geçtiği bu kenti özledi, oraya gidebilmenin düşünüyü kurdu ama ne yazık ki bir daha göremedi orayı. Şimdi bunu yapamamış olması bana anlaşılmaz geliyor ama o tuhaf gidememe duygusu beni de sardı zamanla; o ruhu korumak ister gibi gidip görmedim oraları. Kederli bir koruma biçimi biliyorum ama annem duygusunu bana devretmiş, yapacak bir şey yok. Onun isteyip de yapamadığı bir şeyi benim yapmam gerekiyormuş gibi hissettim. Şimdi Doğu kentlerinin çoğunda akrabalarımız var, çağırırlar ama gidemem. Kimi şeyleri böyle korumuşsanız artık oraya ancak şiddetli bir ruhsal sarsıntı sonrasında falan gidebilirsiniz. Köye de yıllar sonra, çok sevdiğim bir arkadaşımın ölümünün ardından gitmiştim. Onu köyüme götürmeyi çok istemiştik ama gidememiştik, o ölünce gitmem elzem oldu sanki. Belki Urfa'ya da böyle, bir şey olur, gide-

rim. Uzun yıllar sonra köye gittiğimde ne ağladım ne sarsıldım. Geçmişin anılarıyla, çocukluk duygularıyla iç içe yaşamıştım ben, uzaklaşmanın acısı artık içimde bir yere çökmüştü. Bunlar savrulmayan tortular; yazıla yazıla, düşünüle düşünüle dibe çökmüşler. Bir şey zamanında yapılamamışsa sonradan onu yapmak çok da anlamlı gelmiyor. Öyle yaşandı, öylece de kaldı. Bu bana annemden armağan bir duygu.

Yüzüm anneminkine benzer. Özellikle gözlerim ve kaşlarım. Kardeşlerim bazen bana bakamazlar. Küçük ağbim annem öldükten sonra beni hep “anne yüzlüm” diye sevdi. Sabahları daha çok, aynada yüzümü gördüğümde bu benzerlik beni hâlâ şaşırtır. Bütün gece içimde uyumuş gibi... Doğduğumda burnum da anneminkine çok benziyormuş ama o büyük ve çirkin olmasın, kendi burnuna benzemesin diye elleriyle oynayıp burnumu bozmuş, yamultmuş. Düzeltiyim derken dokuyu zedelemiş, üşüdüğüm zaman annemin parmak izleri belirir burnumun üzerinde. Bu bana çok büyüleyici gelir. Şimdi insanlar korkudan çocuklarını elleyemiyorlar bile; annemse beni seramik ustası gibi yoğurmuş. Önce doğurmuş, sonra da beğenmediği yerlere şekil vermeye çalışmış. Oğlumun burnu da benim asıl burnuma benzer. Baktıkça kendi burnumun aslını oğlumda görürüm.

Sevgili Arsız Ölüm'de annem çok canlı ama onun özgürleştirici, aydınlık yanı yok. Vurgu daha çok evi derleyip toparlayan, baskın kişiliğine yapılmış. Oysa annem belki yaşadıkları nedeniyle açık fikirli, çok aydınlık bir kadındı. Daha büyük yaşlarımda hatırladığım bir annem var. O anne başını örtmez, kısa kollu elbiselerle dolaşır, Kayseri'ye saçlarını yaptırmaya gider, beni lunaparka götürürdü. Ücra bir köye düşmüş, şehir duygusu olan bir kadın, serbest düşünceli. Köylü kadınlara benzemez, başka türlü giyinir.. Okuma yazma bilirdi, belki de o

bölgelerde okuma yazma bilen tek kadındı. Nasıl öğrendiğini bilmiyorum, çaresizlikten olmalı. Ablam okula gittiğini söylüyor, Urfa'da, annemin çocukluk hikâyeleri belleğimden silinmiş. Arapça ve Kürtçe bilirdi, Kürtçe türküler söyler... Sesi kulağımda hâlâ. Ama bu dilleri kullanmaya kullanmaya, konuşmaya konuşmaya zamanla unutmuş. O nedenle ben ana dilimle değil baba dilimle yazmışım.

Becerikli bir kadındı. İğne yapardı, dikiş dikerdi. Bunlar 60'lı yıllarda oldukça garip şeylerdi. O yıllarda, belki daha da öncesinden cumhuriyetin getirdiği bir şey... Kadınların hayatın içinde çok farklı biçimde yer aldıkları bir zaman var. Sosyal hayatın daha canlı olduğu, kadınların eve kapanmadığı bir dönem... Kasabalı ve kentli kadın için söz konusu bu tabii. Ama bir dönem Kayseri'de, köylerde de böyle şeyler yaşanmış. Sürekli köyde kalmadık biz. Köyle kasaba arasında gidip geldik. Bünyan'da da yaşadık. O yılları çok iyi hatırlıyorum, orda çekilen fotoğraflara bakınca şaşırıyorum. Yıllar sonra Bünyan'a gittiğimde, kadınların tamamen ev içlerine kapanmış olduğunu görüp çok üzüldüm.

Güzellik duygusu bana annemden geçti. Tuhaf bir kadındı annem. Köyde toprağı ince ağızlı testilerle, ibriklerle sularken çeşitli süsler yapardık birlikte. Toz kalkmasın diye sade bir köy evinde toprağı suluyorduk alt tarafı. Defterlere yaptığımız kenar süsleri gibi, papatya desenleriyle işlerdik toprağı. O toprağı hâlâ tabanımda hissedirim. Annem tandırda ekmek yaparken beni de çalıştırır, durmadan becerikli biri haline getirmeye uğraşırdı. Evlerde şiş bulunmazdı ya da belki çocuklara batır diye saklanırdı ama anneler çocuklara tavuk telekleriyle örgü örmeyi öğretirlerdi. Tavuk telekleri şişe benzer ama ipler uçlarından hep kayar. Annem bana örgü örmeyi öğretirken, beceremediysem hep söktürüp tekrar yaptırırdı.

Dünyada yazarak var olmak çok özel bir deneyim. O maceranın kendisinden ses vermek gerek. Bu yolculuklara neden çıktığınızı, bütün bunları niye yaptığınızı anlatmalısınız, sonuçta bu da halüsinasyon görmek gibi bir şey. Sözcükler dünyasının içine giriyorsunuz ve orda halüsinasyonlar görenek yol alıyorsunuz. Bütün bunlara insan neden katlanıyor, neden hevesle bu süreçleri kuruyor?

Yalnızca doğup yaşadığı topraklarda değil uluslararası ölçekte usta yazarlardan Latife Tekin, çok genç yaşta meyvelerini vermeye başlayan, verimli, yenilikçi, enerji dolu yazı hayatının ortalarında Pelin Özer'in uzun soluklu bir söyleşi teklifine olumlu yanıt verdi. Farklı kuşaklardan ve deneyimlerden, birbirinden farklı yaşantılardan geçen iki kadının sesli-sessiz diyaloglarıyla üç yıllık bir çalışmanın ardından oluşan bu kitap söyleşi türünün deneyselliğini ve doğurganlığını mesken tutarken anı, deneme, biyografi, otobiyografi, düşünce, şiir, anlatı gibi farklı türlerin zenginliğini, yazı ve yazarın zamanının geçip gitmezliğini duyumsatmayı da hedeflemişti.

İlk baskısı on beş yıl önce yapılan *Latife Tekin Kitabı*, yetkin bir yazarın kendine, yazısına, yazarlığa dürüstçe baktığı aynada yansıyanlarla okurların ve özellikle de yazma uğraşına yürekten bağlananların yolunu aydınlatmayı sürdürüyor. İlk günkü dileğiyle: "Bugünde eskisin sesi, gelecekte yeni kalsın."

#kadinyazımı #biyografi #söyleşi #kökenler #yaratmacesareti #yoksulluk #hayalgücü #yazmatutkusu

